

NÉMETH ZOLTÁN

Sírkő

Olyan könyveket olvasol napról napra,
Hétről hétre,
Amelyektől megszépülsz, egyre szebb leszel.

Akkor már szinte elviselhetetlenül szép voltál,
Gyönyörködtem az olvasó nő szépségében,
Szép, szép, szép.

Fogd meg a kezem, mondtad,
És én megfogtam a kezed,
Hozzáértem mindenhez,
Homéroszhoz, Tolsztojhoz,
Pénélopééhez, Anna Kareninához.

Akkor kellett volna meghalni,
Nem most.

Iszonytartály

Kerestem egy helyet,
Ahonnét kijuthatok,
Egy kapszulát,
Amelyet ha lenyelsz,
Észrevétlenül eltűnhetek benned.

Jól rágd szét.
Amíg felszívódom a vérbe.

Arra gondolsz,
Vajon hol lehetek,
Miközben ott vagyok a gondolatodban.

Ujjaddal követed a lehetséges helyeket a térképen,
Kijelölöd a bizonytalan pontokat,
Miközben ott vagyok ujjadban.

Átnézed az életrajzom,
Vajon melyik zsákfaluban veszteglek,
És közben a szemedben vagyok.

Ezeket a jelentéseket ne keresd azokban a jelentésekben,
Mert azokra a jelentésekre nem lehet bízni semmit.

Itt vagy? – kérdezed halkán.
Már suttogsz.
Iszonytartály.
Rágd szét.

A felejtés mint statisztikai adat:
A meddig bírod nélkülem úgy aránylik a meddig bírom nélküledhez,
Mint a semmi egy másik, egészen másik semmihez.

De akkor elbújsz egy kapszulában, te is,
És lenyeled magad.

Szoríts

Elaltatsz. Úgy kevésbé
Leszel érzékeny, mondod.
Szerelmem.
De már alszom is.
Olyan fenyegető, hogy elaltatsz,
És aztán rögtön mész is ki a szobából,
Elhagysz végleg.
Átaludtam két telet, három nyarat nélküled.
Nélküled hogyan lehetett élni?
Visszatekeredtem korábbi életembe,
Hogy ezt megnézzem.
Volt idő bőven. Aludtam.
Az életkor úgy ingadozott,
Mint a hőmérőben a higanyszál.
Közben meghaltál, újra visszajöttél,
Felébresztettél,
De csak azért, hogy újabb adagot adj be,

Altatásra.
Elmondtad, hogy velem voltál végig.
Vigyáztál rám abban az időben,
Amíg nélküled voltam.
Igen, mondtam, akkor már aludtam,
És leállítottam a szívverésem,
Hogy jobban halljam a hangod,
Leállítottam a szívverésem,
Hogy jobban tudjak figyelni rád,
Nehogy elfelejtsek valamit,
Amit mondasz.
És akkor elmentél, nagyon messzire,
De a hangod ott hagytad nekem, hazudni.

Halálpark

Visszamentem oda,
Ahol valamikor együtt sétáltunk:
Így már hármásban voltunk.

Már akkor láttam magam,
Ahogy másfél év múlva visszamegyek ide,
Vagy visszajövök,
De nem akartam szólni neked,
Mert láttam,
Te is visszajöttél, visszamentél,
Ahogy én.

Így hát négyesben sétáltunk már a parkban.
Éjfél jócskán elmúlt,
Nem szóltunk egy szót sem,
Csak mintha mind a négyen menekülnénk,
Egymástól.